

KLAGANDE OCH MOTPART

Försäkringskassan
Länskontoret Västra Götaland
Besvärs- och omprövningsenheten
Box 11921, 404 39 Göteborg

MOTPART OCH KLAGANDE

Peter Aronsson, 700618-4951

Vidkärrsvägen 8
442 50 Ytterby

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Länsrättens i Göteborg dom den 11 oktober 2004 i mål nr 7648-02, se
bilaga A

SAKEN

Handikappersättning

Försäkringskassan yrkar att länsrättens dom i den del som gäller handikappersättning för tid då merkostnader för hund godtagits (januari 2003 – april 2004) undanröjs och att kassans beslut den 19 november 2002 fastställs. Kassan anför bl.a. att dessa kostnader inte kan beaktas då det inte är visat att Peter Aronssons hund är en nödvändighet för att han skall klara sin dagliga livsföring. Inköp och utbildning av signal- och servicehundar bekostas främst privat eller på annan frivillig väg och dessa hundar har ännu inte fått samma status som ledarhundar, som bekostas av offentliga medel när det gäller inköp och träning samt ställs till den funktionshindrades disposition som ett hjälpmedel. – Det som framkommit genom Peter Aronssons överklagande ger inte anledning att frångå tidigare bedömning av Peter Aronssons behov av hjälp i den dagliga livsföringen åren 2000 och 2001. Anledningen till att handikappersättning anses motiverad från maj 2002 är att han från denna månad beviljades hemtjänst och därmed fick utökade kostnader.

Peter Aronsson yrkar handikappersättning för åren 2000, 2001 och 2002.

Dok.Id 10308

Postadress
Box 1531
401 50 Göteborg

Besöksadress
Lilla Kungsgatan 3

Telefon
031-10 50 00
E-post: kammarratten@kgg.dom.se
www.kammarratten.goteborg.se

Telefax
031-10 51 44

Expeditionstid
måndag – fredag
09:00 - 15:00

Han anför bl.a. följande. Innan han fick hemtjänst i början av 2002 hade han hjälp av sin mor minst 35 timmar i veckan. Hon har därefter hjälpt honom 17 timmar i veckan. Han får lågt blodsocker när som helst under dygnet och var som helst utan förvarning. Hunden har sedan 2003 markerat varje gång Peter Aronsson fått lågt blodsocker och han har därför inte behövt använda sig av ambulans eller akut sjukvård under två års tid. Åren 2000 och 2001 hamnade han många gånger i insulincoma med ambulanstransporter och akutvård som följd samt hade dessutom en insulinpump som krånglade. I en journalnotering den 31 oktober 2001 anges att han inkommit till akuten med ambulans sju gånger under tre veckors tid. Detta var vanligt förekommande under dessa år. Han åberopar bifogade kopior av journaler från åren 2000 och 2001. – Peter Aronsson yrkar muntlig förhandling i målet.

DOMSKÄL

Vad först gäller Peter Aronssons rätt till handikappersättning för perioden maj 2000 – april 2002 framgår av utredningen att Försäkringskassan godtagit merkostnader om 13 390 kr fr.o.m. maj 2002, varav 2 220 kr avsåg utökade kostnader i form av hemtjänst som han beviljats från samma månad. Även med bortseende från hemtjänstkostnaderna överstiger således merkostnaderna den nedre gränsen om 28,5 procent av prisbasbeloppet (10 431 kr för år 2000 och 10 517 kr för år 2001) för rätt till handikappersättning grundat på enbart merkostnader. Såvitt framgår av handlingarna har Peter Aronssons merkostnader perioden maj 2000 – april 2002 – utöver hemtjänstkostnaderna – inte varit avsevärt lägre än de som godtagits för tid därefter. Med hänsyn härtill och med beaktande av att han även haft ett visst hjälpbehov får det sammanlagda stödbehovet under nämnda period anses ge rätt till handikappersättning med 36 procent av prisbasbeloppet.

Vad därefter gäller frågan om merkostnader för Peter Aronssons hund kan godtas för perioden januari 2003- april 2004 anser kammarrätten att

det inte finns något principiellt hinder för att godta merkostnader även för andra hundar än ledarhundar. I detta fall är främst hundens förmåga att tidigt varna för låg blodsockerhalt av sådan betydelse med avseende på Peter Aronssons funktionshinder – särskilt vid jämförelse med situationen tidigare – att merkostnader för hunden fr.o.m. januari 2003, då den godkändes som servicehund, skall beaktas vid prövning av rätten till handikappersättning.

Vid denna utgång får muntlig förhandling anses obehövlig för målets avgörande.

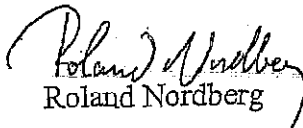
DOMSLUT

Kammarrätten avslår Peter Aronssons yrkande om muntlig förhandling.

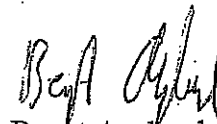
Kammarrätten avslår Försäkringskassans överklagande.

Kammarrätten bifaller Peter Aronssons överklagande och förordnar, med ändring av underinstansernas avgöranden, att Peter Aronsson för tiden maj 2000 – april 2002 har rätt till handikappersättning med 36 procent av prisbasbeloppet.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga (formulär 4).

Roland Nordberg

Kjell Nystrand

Bengt Asplund
referent

I avgörandet har deltagit nämndemännen Margareta Bernhardsson och Marita Westling-Nilsson.

LÄNSRÄTTEN
I GÖTEBORG
Rotel 33

DOM
2004-10-11
Meddelad i
Göteborg

Mål nr
7648-02

KLAGANDE

Peter Aronsson, 700618-4951
Vidkärrsvägen 8
442 50 YTTERBY

MOTPART

Västra Götalands läns allmänna försäkringskassa
Besvärs- och omprövningsenheten
Box 11921
404 39 GÖTEBORG

ÖVERKLAGAT BESLUT

Försäkringskassans beslut den 19 november 2002
Diariernr 2002G2691

SAKEN

Handikappersättning enligt lagen (1998:703) om handikappersättning och vårdbidrag, HVL

Försäkringskassan har beslutat att bevilja Peter Aronsson handikappersättning med 36 procent av prisbasbeloppet från maj 2002 till april 2004 med hänsyn till hjälpbehovets omfattning och merutgifternas storlek. Ansökan om handikappersättning för tiden dessförinnan avslås. Beträffande de i målet aktuella delarna av beslutet har kassan lämnat följande motivering. Kostnaden för medlemsavgift beaktas med 200 kr per år efter Riksförsäkringsverkets (RFV) rekommendationer för medlemskap i relevanta föreningar. Ökade kostnader för glasögon med 2 500 kr per år beaktas ej, då glasögon med förstärkta bågar enligt Synsam kostar från 400 kr och ett års garanti ingår. Kostnaden överstiger därmed inte normalkostnad för glasögon. Det yrkade beloppet på 7 800 kr avseende ökade telefonkostnader beaktas ej då detta ingår i sökandens hjälpbehov. Ökade kostnader för hund beaktas ej. Enligt RFV:s rekommendationer beaktas merkostnader enbart om det gäller ledarhundar och servicehundar om det är medicinskt styrkt att behov föreligger. Ersättning till grannar godkännes inte som merkostnad, då detta ingår i Peter Aronssons hjälpbehov. De beaktade merkostnaderna för åren 2000 och 2001 uppgår inte till 10 431 kr respektive 10 517 kr per år, vilket är minimibeloppet för dessa år för att handikappersättning skall utgå.

Dok.Id 362801

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2524 403 17 Göteborg	Ekelundsgatan 8	031-60 69 00 E-post: lansrattenigoteborg@dom.se	031-711 78 59	måndag - fredag 08:30-16:00

Peter Aronsson överklagar beslutet och yrkar att han tillerkänns handikappersättning för glasögon, utökat hjälpbehov från anhöriga, telefonkostnader, medlemsavgift i diabetesförbund och kostnader för diabeteshund. Han yrkar också att beslutet även skall gälla åren 2000 och 2001. Till stöd för överklagandet anför han följande. Beträffande glasögonen har Synsam uppgett att de räknar med att ett par glasögon håller i fem år. Detta innebär att han kan behöva köpa nya glasögon efter att garantin gått ut, kanske varje år. Detta blir en merkostnad. Beträffande hjälpbehovet från anhöriga är det många timmar som hans mor, syster och grannar lägger ner på att hjälpa honom att ha ett eget boende. Ersättningen på 1000 kr/år till dem blir bara ett litet tack för hjälpen och bör absolut beaktas, liksom telefonkostnaderna. Telefonkontakterna är oerhört viktiga för honom, men kostar pengar. Alternativet är att ha utökad hemtjänst, vilket skulle behövas fem ggr/dag utan de anhöriga, vilket hade kostat mycket mer. Han vidhåller sitt yrkande om medlemsavgifterna, 150 kr till Hjärnkraft och 195 kr till Diabetesförbundet. Han har läkarintyg på det medicinska behovet av hunden. Den innebär stora kostnader i form av mat, försäkring, veterinär, vaccinationer, mediciner och träning. Reskostnaden för hunden vid färdtjänstresor är samma som för barn och ungdom. Endast leddhundar åker gratis med färdtjänst, medan servicehundar får betala. Hunden inköptes redan den 17 februari 2000. Den hjälpte redan då till att varna vid lågt blodsocker och har efter idog träning blivit mycket bra på detta. Handikappersättning bör utgå även för åren 2000 och 2001 då hjälpbehovet och merkostnaderna var minst lika höga.

Försäkringskassan vidhåller sin uppfattning och bestrider bifall till överklagandet. För åren 2000 och 2001 ligger beräkningen av merkostnaderna under den gräns på 28,5 procent av prisbasbeloppet som förutsätts föreligga för rätt till handikappersättning grundat enbart på merutgifter. I fråga om hjälpbehov i den dagliga livsföringen har inte framkommit att Peter Aronsson har något större behov av hjälp utöver den som ges av hemtjänsten och som beaktats vid beräkning av merutgifter. Enligt RFV:s allmänna råd skall hänsyn tagas till tidsåtgången då anhöriga står för en hjälpinsats. Ersättningen kan dock inte räknas som en merutgift. Om Peter Aronsson framledes kommer att vara i behov av utökad hemtjänst som medför ökade kostnader får detta prövas vid en ny ansökan om förhöjning av handikappersättning. Försäkringskassan har i det överklagade beslutet accepterat kostnaden för medlemsavgift i diabetesförbundet. Även medlemsavgiften i Hjärnkraft medges. Intyget från dr Boberg beträffande diabeteshunden ger i nuläget inte underlag för en annan bedömning avseende

kostnaderna för hunden. Om och när hunden godkännts som s.k. servicehund får frågan om vilka merutgifter som kan anses vara en följd av funktionshindret prövas i en ny ansökan.

Peter Aronsson har därefter anfört följande. Försäkringskassans bedömning av hans hjälpbehov är helt felaktig. Hans mor uppskattar tidsåtgången av den hjälp hon gett honom under 2002 till 17 timmar per vecka. Hjälpen har bestått av telefonkontakter ca en timme per dag, väckning flera gånger för att få honom att vakna, samt flera kontroller under dygnet för att kontrollera om han är vid medvetande. Han ringer också ofta till henne då han är orolig. Hon följer också med på besök hos läkare, diabetessköterska och synundersökningar, samt ambulanstransporter, akutvård och sjukhusvistelser. Modern har även kontakt med två av hans grannar som har nycklar till hans bostad och snabbt kan ta sig in för att hjälpa honom. Hon hjälper honom också med disk, städning och matlagning då han själv ofta är mycket trött på grund av en förvärvad hjärnskada. Han har också minnesproblem, varför han behöver ha någon med sig vid olika kontakter. Även hans syster har hjälpt honom mycket. Han får hjälp från hemtjänsten ca 2 timmar per vecka med att betala räkningar och annat pappersarbete, samt hjälp med att strukturera vardagen. Modern beräknar hjälpinsatserna under 2000 och 2001 till ca 36 timmar per vecka. Han fick ofta insulinkoma då och behövde mycket akut-sjukvård. Modern tog ofta ledigt från sitt jobb för att kunna hjälpa honom. Kostnaderna på grund av hans sjukdomar var högre under dessa år än under 2002. Hade han vetat att det fanns handikappersättning hade han ansökt redan då. Under åren 2000 och 2001 tränade han sin hund att bli servicehund. Under 2002 hade de kommit så pass långt att den varnade vid lågt blodsocker och hjälpte honom från många sjukhusbesök. Den 8 februari 2003 blev hunden godkänd servicehund. Enda anledningen till att hunden införskaffades och att han valde just denna ras, var att den skulle användas som servicehund. Det har medfört stora kostnader för honom och sparat mycket pengar åt sjukvården.

I fråga om merkostnader för hunden har försäkringskassan därefter anfört följande. Försäkringskassan vidhåller sin uppfattning att det inte är visat i målet att den hund Peter Aronsson äger har genomgått en sådan utbildning som kan jämföras med en utbildad ledarhund för blinda och därmed fått ett certifikat som berättigar till s.k. "gult täcke" som servicehund. Beträffande telefonkostnaderna medger försäkringskassan efter att hälften av telefonkostnaderna, eller 1 700 kr, kan betraktas som en utgift till följd av funktionshindret. Då RFV nyligen

ändrat sina allmänna råd (RAR 2002:9) skall ytterligare 400 kr tillgodoräknas Peter Aronsson som merutgift för läkarbesök och mediciner. Sammanlagt uppgår Peter Aronssons merutgifter med hänsyn till ovan anförda, till 15 640 kr. Då beslutet om handikappersättning enbart är grundat på merutgifter förutsätts för höjning till nästa nivå (53 procent av prisbasbeloppet) att merutgifterna som lägst uppgår till 45,5 procent av prisbasbeloppet eller 17 563 kr.

Peter Aronsson genmäler beträffande hunden följande. Hunden har genomgått utbildning och fått certifikat som berättigar till täcke som servicehund. Vad krävs mer än ID-kortet för att inse att hunden är utbildad servicehund? Det tar ca 3 år att utbilda en servicehund och kostnaderna bör därför ersättas från det att hunden anskaffades. Kostnaderna för hunden var lika stora under 2000 och 2001 som nu och under dessa år var hans mors och systers hjälpinsats också lika stora som nu. Handikappersättningen bör utgå från år 2000 och under alla omständigheter för hela år 2002.

Försäkringskassan vidhåller sin uppfattning och anför därvid följande. Peter Aronsson har inte visat att den hund han har genomgått den typ av träning som kan jämföras med ledarhund, som berättigar till "gult täcke" för signal- och servicehund. Behovet av hund skall vara medicinskt styrkt. Även om Peter Aronssons hund kan bistå honom i vissa situationer, är i målet inte ingivet underlag som visar att den utbildning hunden erhållit motsvarar den som assistanshundar som erhållit "gult täcke" genomgått. I detta avseende ger skrivelsen från Föreningen Nordiska Assistanshundar inte någon ny information, då man inte bifogat utbildningsplan eller på annat sätt beskrivit omfattningen och inriktningen på den utbildning hunden genomgått. Det är i målet inte heller visat att hunden införskaffats enbart för att bistå Peter Aronsson då han får sjunkande blodsocker. Att äga en hund och därmed ha kostnader är något som får anses som en vanligt förekommande fritidssysselsättning, där det även kan ingå att hunden tränas i olika moment. I fråga om retroaktiv tid hänvisar försäkringskassan till motiveringen i det överklagade beslutet med de justeringar som gjorts i tidigare yttranden.

DOMSKÄL

Enligt 5 § HVL kan en försäkrad som fyllt sexton år ha rätt till handikappersättning om han före fyllda sextiofem år för avsevärd tid fått sin funktionsförmåga nedsatt i sådan omfattning att han i sin dagliga livsföring behöver mera tidskrävande hjälp av annan, för att kunna förvärvsarbeta behöver fortlöpande hjälp av annan eller annars har betydande merutgifter. Enligt 6 § samma lag kan handikappersättning beviljas med 36, 53 eller 69 procent av prisbasbeloppet beroende på hjälpbehovets omfattning eller merutgifternas storlek.

Mera tidskrävande hjälp av annan person kan grunda rätt till handikappersättning. Hjälpbehovet anses som mera tidskrävande om hjälpinsatsen motsvarar minst två timmar per dag. En försäkrad som har ett hjälpbehov på två timmar per dag och inga merutgifter blir således berättigad till handikappersättning med 36 procent av prisbasbeloppet (prop. 1977/78:100, bil. 8 s. 53) För en försäkrad som har både hjälpbehov och merutgifter grundas bedömningen på det sammanlagda behovet av stöd. Detta innebär att den försäkrades hela situation ligger till grund för prövningen av rätt till handikappersättning (prop. 1974:29 s. 77).

Enligt Riksförsäkringsverkets allmänna råd (RAR 2002:9) om handikappersättning kan betydande merutgifter till följd av funktionshinder ensamma grunda rätt till handikappersättning. Merutgifterna bör uppgå till minst 28,5 procent av prisbasbeloppet för att anses vara betydande. Gränsvärdet för rätt till handikappersättning på 53 procent av prisbasbeloppet bör bestämmas till 45,5 procent av detta belopp. På samma sätt bör gränsvärdet för handikappersättning på 69 procent av prisbasbeloppet bestämmas till 61,5 procent av detta belopp.

Av läkarintyg utfärdat den 21 oktober 2002 av Lennart Boberg, överläkare vid Diabetesmottagningen på Kungälv's sjukhus, framgår i huvudsak följande. Peter Aronsson kontrolleras på diabetesmottagningen, Kungälv's sjukhus på grund av en sockersjuka samt på grund av ej fungerande binjurar. Sammantaget gör dessa två sjukdomar att han har svårt att känna av när han får lågt blodsocker och dessutom kompensera det som människor med fungerande binjurar kan göra. Han får snabbt låga blodsockervärden utan förvarningar och blir då medvetslös. Han har avseende detta haft mycket god hjälp av sin hund, en belgisk vallhund, som känner av när Peter Aronsson börjar få lågt blodsocker och därmed varnar honom. Han kan då ta

sockertabletter i förebyggande syfte och undvika allvarliga s.k. insulinkänningar. Således har Peter Aronsson god medicinsk hjälp av sin hund.

Av ett intyg utfärdat den 10 november 2003 av Leif Carlsson, Utbildningsledare vid Hundförarpolis i Västra Götaland, framgår i huvudsak följande. Servicehund är ett samlingsnamn som betecknar hundar som hjälper människor med olika problem eller handikapp. Servicehundar för rörelsehindrade utbildas av diverse centra världen över. Servicehund för diabetes-sjuka har tidigare utbildats i enstaka fall. I Sverige finns ännu ingen som startat en sådan utbildning i organiserad form. Peter Aronsson sökte på grund av detta hans hjälp då Peter Aronsson visste att han utbildat specialsökshundar för polisiärt bruk tidigare. Peter Aronsson följde bl.a. projektet med s.k. identifieringshund och med utgångspunkt från dessa erfarenheter startade Peter Aronsson utbildningen av den hund han köpt in för detta ändamål. Peter Aronsson var i kontinuerlig kontakt med Leif Carlsson under utbildningen. Resultatet har blivit en fungerande service-/diabeteshund, som varnar Peter Aronsson varje gång han är nära att hamna i koma.

Av intyg utfärdat den 8 oktober 2003 av Marie Fogelquist, ordförande i Föreningen Nordiska Assistanshundar framgår i huvudsak följande. Peter Aronsson och hans hund Gibson har genomgått examen för servicehundekipage med utmärkt resultat. Han har tillsammans med Gibson har utbildats hos föreningen i samarbete med instruktör från Hundens Hus i Göteborg. Föreningen har orange täcke för examinerade ekipage, en färg som används internationellt av många Assistanshundorganisationer. Hunden är Peter Aronssons hjälpmedel och kan med den kunskap den har förbättra hans psykiska och fysiska välbefinnande. Föreningen Nordiska Assistanshundar är en av flera organisationer som utbildar och godkänner assistanshundar för olika tjänster.

Länsrätten gör följande bedömning.

Länsrätten noterar att försäkringskassan i sitt beslut angett att handikappersättning beviljas för tiden maj 2002 – april 2004 med hänsyn både till hjälpbehovets omfattning och till merutgifternas storlek. Försäkringskassan har dock i skälen för samma beslut angivit att handi-

kappersättning utgår enbart pga. merutgifter, vilket även försäkringskassan vidhållit i ett senare yttrande.

Frågan i målet är om Peter Aronsson skall beviljas handikappersättning för åren 2000 och 2001 och om han skall beviljas högre handikappersättning från maj 2002 till april 2004. För att högre handikappersättning grundat enbart på merutgifterna skall utgå fordras att merutgifterna uppgår till 45,5 procent av prisbasbeloppet (för år 2002 17 245 kr, 2003 17 563 kr och för år 2004 17 882 kr).

År 2000, 2001 och 2002

Peter Aronsson har anfört att hjälpbehovet och kostnaderna på grund av hans sjukdomar var högre under åren 2000 och 2001 än under 2002 och om han hade vetat att det fanns handikappersättning hade han ansökt redan då. Hjälpinsatserna från modern uppgick enligt Peter Aronsson under 2000 och 2001 till ca 36 timmar per vecka och han fick ofta insulinkoma och behövde mycket akutsjukvård. Han tränade också under denna period sin hund att bli servicehund. Under 2002 har hjälpinsatserna från modern enligt Peter Aronsson uppgått till ca 17 timmar per vecka. Det finns ingen utredning i målet som styrker hans uppgifter avseende år 2000 och 2001 och länsrätten finner därför att rätt till handikappersättning inte föreligger dessa år. Länsrätten anser att Peter Aronssons merutgifter och hjälpbehov år 2002 inte visats vara av den omfattning att tillsammans berättiga honom till högre handikappersättning än vad försäkringskassan i sitt beslut beviljat honom.

År 2003 och 2004

Enligt Riksförsäkringsverkets allmänna råd skall hänsyn tas till tidsåtgången då anhöriga står för en hjälpinsats. En ersättning som frivilligt lämnas till en anhörig som uppskattning för dennes insats kan dock enligt länsrättens bedömning inte räknas som en sådan merutgift som berättigar till handikappersättning. Försäkringskassan har medgett att kostnaderna för medlemsavgifter i diabetesförbundet och föreningen Hjärnkraft skall beaktas som merutgifter samt medgett att hälften av hälften av telefonkostnaderna, eller 1 700 kr, kan betraktas som en utgift till följd av funktionshindret. Försäkringskassan har medgett att Peter Aronsson

tillgodoräknas ytterligare 400 kr som merutgift för läkarbesök och mediciner. Försäkringskassan har godkänt merutgifter till ett belopp om 15 640 kr och länsrätten godtar försäkringskassans beräkning av dessa kostnader. Angående kostnader för hunden gör dock länsrätten följande bedömning. Det finns enligt Hundförarpolisens utbildningsledare ingen utbildning i Sverige för diabeteshundar. Enbart den omständigheten att det inte finns någon organiserad utbildning för diabeteshundar, kan enligt länsrättens bedömning inte hindra att hunden betraktas som servicehund. Det finns ingen legaldefinition för servicehund. Frågan är om Peter Aronsson på ett godtagbart sätt kan anses ha visat i målet att hunden utför sådana uppgifter som en servicehund kan förväntas utföra och att innehavet av hunden har avgörande betydelse för hans hälsa och välbefinnande. Härvid har Peter Aronsson lämnat in två intyg från personer som är insatta i träningens utformning och examination, samt ett läkarintyg som bekräftar den medicinska nyttan. Han har även företett ett ID-kort som visar att Peter Aronsson och hans hund är ett godkänt servicehundekipage. Därmed anser länsrätten att Peter Aronsson skäligen får anses ha visat i målet att den hund han äger har genomgått en sådan utbildning som kan jämföras med en utbildad ledarhund för blinda och därmed fått ett certifikat som berättigar till s.k. "gult täcke" som servicehund. Det får också anses visat att Peter Aronsson har en sådan medicinsk nytta av hunden som krävs för att den skall anses vara en servicehund. Försäkringskassan har även anfört att det inte är visat att hunden införskaffats som servicehund, utan att den lika gärna kan ha varit en sällskapshund från början. Det är i det närmaste omöjligt för klaganden att till fullo bevisa att hunden införskaffats för att utbildas till servicehund och inte främst som sällskapshund. Även en godkänd ledarhund för synskadade kan i, trots sina egenskaper som hjälpmedel för en synskadad person, i viss mån även betraktas som ett sällskapsdjur. Länsrätten anser därvid att beviskraven inte kan ställas alltför högt. Det som ger stöd åt Peter Aronssons talan i detta avseende, förutom vad han själv anfört om att han valde en hund av en ras som är särskilt lämpad för detta ändamål, är vad som anges i intyget från Leif Carlsson om att hunden införskaffades för ändamålet. Vid en samlad bedömning anser länsrätten att Peter Aronssons hund skall jämföras med sådan service- eller ledarhund för vilken handikappersättning kan utgå. Rätten att beakta merkostnaderna för hunden skall gälla från det år (2003) då den godkändes som servicehund. Det ankommer på försäkringskassan att pröva vilka kostnader som är förknippade med hunden och som kan godtas i sammanhanget. I motsats till försäkringskassan anser länsrätten att

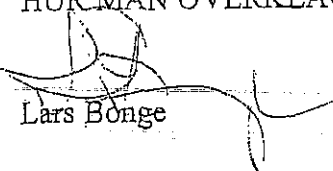
Peter Aronsson har ett sådant hjälpbehov som skall beaktas tillsammans med merutgifter vid bestämmande av handikappersättningens storlek.

DOMSLUT

Länsrätten avslår överklagandet beträffande åren 2000-2002.

Länsrätten upphäver beslutet vad gäller år 2003 och till och med april år 2004, och visar målet åter till försäkringskassan i dessa delar för fortsatt handläggning i enlighet med det ovan sagda.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga (DV 3104/1b)

Lars Bonge

/MJ

I avgörandet har även deltagit nämndemännen Lena Dryselius, Ewa Mattsson och Mona-Lisa Rhodin.